

de praktijk bij het *hof* bevoegd is. Die raadsman zal moeten zijn een bevoegde tot de praktijk bij den Hoogen Raad. Overigens verwijst de Raad naar hetgeen hierboven omtrent art. 14 reeds is opgemerkt.

al. 3. Uit de 3de alinea van dit artikel zullen de woorden: » of dat er geene noodzakelijkheid bestaat om zijne plaatsing in een Rijksopvoedingsgesticht te bevelen », moeten wegvallen, omdat dit eene zuiver feitelijke beslissing is, die voor cassatie, ook in het belang der wet, niet vatbaar is.

Art. 20. De redactie van art. 20, hoewel op zichzelf niet onjuist, acht de Raad eenigszins gewrongen en daardoor minder duidelijk. De redactie van art. 20 in het ontwerp der Staatscommissie zou, naar zijne meening, de voorkeur verdienen.

Art. 22 al. 2. Vermits de uitspraak omtrent de wraking een vonnis is, zal zij ingevolge het voorschrift van art. 156 der Grondwet met opene deuren behooren te worden uitgesproken.

Art. 23. Zal de echtgenoot van den vertegenwoordiger van het kind of van diens gemachtigde als getuige kunnen worden gewraakt of zich als getuige kunnen verschoonen? Volgens de woorden van het artikel niet. Maar is dat de bedoeling?

Art. 25. Aangezien hier de conjunctief van de regtbank, het hof of van den Hoogen Raad de rede is, zal het woordje » en » in *of* dienen te worden veranderd.

Art. 28. Wat dit artikel thans behelst, komt den Raad eene onnoodige bepaling voor. Immers is de strafvervolgning tegen een kind van boven de 10 tot 16 jaren een gewoon strafproces. Ten aanzien van de kinderen, bedoeld in art. 39 Strafwetboek, zullen echter ook bepalingen noodig zijn, regelende de vormen van het ontslag, hetwelk de regter altijd, dus vóór het 18de levensjaar van het kind, kan gelasten. De Raad verwijst ten dezen aanzien naar zijne laatste opmerking bij de algemeene beschouwingen van dit advies.

Eindelijk meent de Raad van State in overweging te moeten geven aan het wetsontwerp een slotartikel toe te voegen, bepalende, dat het in werking zal treden te gelijk met het Wetboek van Strafrecht.

Tegen dit wetsontwerp overigens geene bedenkingen hebbende, heeft de Raad van State de eer Uwe Majesteit eerbiedig in overweging te geven het te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat op 's Raads advies zal zijn acht geslagen.

Het zou Uwe Majesteit kunnen behagen dit advies daartoe aan den Minister van Justitie te doen toekomen.

De Vice-President van den Raad van State,

(get.) VAN REENEN.

Voor eensluidend afschrift,

De Secretaris-Generaal bij het Departement van Justitie,

CLANT.

[25. 5.]

BIJLAGE B¹.

Afzonderlijk advies van den Staatsraad SWART, behoorende bij het advies van den Raad van State van den 15den December 1882, n°. 5.

De ondergeteekende, die, uit hoofde van ongesteldheid van den Staatsraad jhr. mr. W. A. C. DE JONGE, aan het voorbereidend onderzoek van het wetsontwerp betrekkelijk de uitvoering van de artt. 38 en 39 van het Wetboek van Strafrecht heeft deelgenomen, kan zich echter niet vereenigen met de aantekening in 's Raads advies voorkomende op art. 12, waarbij in substantie wordt in overweging gegeven om den rechter de bevoegdheid te geven, ingeval tot nietplaatsing in een Rijksopvoedingsgesticht van het kind is besloten, zich bij zijne uitspraak bloot tot dit dictum te bepalen. Dat dictum toch is een vonnis, hetwelk dan ook in het openbaar moet worden uitgesproken, en daarop is art. 156 der Grondwet van toepassing, volgens hetwelk alle vonnissen de gronden, waarop zij berusten, moeten inhouden. Die bepaling komt niet tot haar recht, indien de motieven, die tot 's rechters beslissing geleid hebben, geheel niet of zelfs zoo zij slechts op een enkel punt bij de uitspraak worden medegedeeld.

Eene dergelijke bepaling zou dan ook niet strooken met andere artikelen van het ontwerp. De officier van justitie zou de noodige leiddraad missen om zijne grieven in appèl voor te dragen, — de derde alinea van art. 13 zou het beroep van de zijde der vertegenwoordigers moeten beperken tot het geval, dat de plaatsing van het kind in een Rijksopvoedingsgesticht is bevolen, — het publiek ministerie zou het recht van cassatie moeten missen, ingeval in hooger beroep de plaatsing is geweigerd geworden. Immers tegen eene bloot feitelijke beslissing is geene cassatie denkbaar. In het kort de bevoegdheid van het publiek ministerie zoude in hooge mate beperkt en een volledig rechterlijk onderzoek zeer belemmerd worden.

Waar zoodanige gewichtige bezwaren van juridischen

aard het voorstel in 's Raad advies voorkomende, zijns inziens, onaannemelijk maken, acht de ondergeteekende het overbodig bij den eenigen utiliteitsgrond, die daarvoor is aangevoerd, uitvoerig stil te staan. Alleen veroorlooft hij zich de opmerking, dat, indien de rechter zich in het aangegeven geval tot een bloot dictum bepaalt, het kind ook nooit bij rechterlijk vonnis van alle blaam zou zijn gezuiverd door de regterlijke beslissing, dat hij het feit niet heeft begaan of dat dat feit niet valt in de omschrijving van eenig misdrijf.

Ook de opmerking, in 's Raads advies voorkomende op de derde alinea van art. 13, komt den ondergeteekende minder juist voor. In stede van die zou de ondergeteekende meenen, dat de alinea in dien zin behoort te worden gewijzigd, dat het hooger beroep ook kan worden ingesteld op grond van het sustenu, dat het feit, waarvoor het kind terecht heeft gestaan, ten onrechte geacht is te vallen in de bepaling van eenig misdrijf.

De ondergeteekende heeft de eer deze zijne bedenkingen eerbiedig aan het oordeel van Uwer Majesteits Regeering te onderwerpen.

Het lid van den Raad van State,

(Get.) A. J. SWART.

Voor eensluidend afschrift,

De Secretaris-Generaal bij het Departement van Justitie,

CLANT.